

איתביה רב פפא לאבוי, רב פפא מביא משנה שנסנתה לענין לחמי תודה, להקשות על רב גידל (70).

המביא קרבן תודה מביא עמה ארבעים לחמים, עשרה מהם חלות לחם חמץ, עשר חלות מצות, עשרה ריקי מצות ועשר חלות מורכות. והבעלים נותנים לכהן לחם אחד

מכל מין לאכילת כהנים, והשאר נאכל לבעלים בקדושת קדשים קלים.

דרשו חכמים [מנחות עח ב] ממה שנאמר [ויקרא ז] "יקריב קרבנו על זבח", מלמד, שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח. כלומר (71): לחמי תודה משהוקדשו בפה, קדשו קדושת דמים, ונאסרים באכילה

גידל, ואפשר לפרש, שהמשנה מדברת לפני הזריקה, ובאה להשיענו שלא נאמר שכמי שחנקו וכקדשים שמתו היוצאים מידי מעילה, לכן משמיענו המשנה שעדיין יש עליו דין מעילה, ואינו כמי שחנקו [כמבואר לעיל ב א], אבל, אין הכי נמי, אחרי שזרק את הדם, עדיין אפשר לומר שהזריקה מוציאתו מידי מעילה. לפיכך, מחדש רב גידל שאינו כן, והזריקה אינה מוציאה מידי מעילה. ושאר האמוראים חולקים עליו, כנ"ל.

ודבריו צריכים עיון כי לפי המבואר לעיל [הערה 20], סוברים התוס', שרבי יהושע במשנתנו בא לומר ולחדש שזריקת פיגול אינה מוציאה מידי מעילה, והוא, בעצם, דינו של רב גידל, ורבי יהושע אמר את "כללו" דוקא אחרי הזריקה, ושם מובא בשם הצאן קדשים שמדברי רבי יהושע מוכרח שמדובר אחרי הזריקה. ואי אפשר לומר כדברי הלקוטי הלכות.

והדרא קושיא לדוכתא, מה משמיענו רב גידל, ואיך חולקים עליו שאר האמוראים? והאמת, שהתוס' בסוף הסוגיא הבאה [ו א ד"ה תא שמע] מתרצים קושיא זו בשם השר מקוצי, דאכן, רבי יהושע ודאי סובר כרב גידל, ולדבריו לא חידש רב גידל כלום [ועיין שם בהערה 153],

אלא שרבי שמעון בכרייתא [שם] חולק על רב יהושע. ושם מבארים התוס' שבהא גופא נחלקו האמוראים בסוגיתנו, שלדעת רב גידל

סובר רבי שמעון כרבי יהושע, ולדעת שאר האמוראים חולק רבי שמעון על רבי יהושע, וסובר שזריקת פיגול מוציאה מידי מעילה. ושם יבואר באריכות. ועיין לעיל [הערה 20] שגם דברי התנא קמא של משנתנו אפשר לפרש שמדובר לפני הזריקה.

70. עיין בהערה 107 בשם הברכת הזבח והצאן קדשים, הסוברים, שרב גידל מדבר דוקא באופן שפיגול בשחיטה ולא פיגול בזריקה, ועל כך חולקים עליו שאר האמוראים בהמשך הסוגיא, מפני שעתה בזריקה אינו מפגל. אבל אם מפגל רק בזריקה, ועד הזריקה לא פיגול, לא נחלקו שאר האמוראים, וכולי עלמא סוברים שהזריקה אינה מוציאה מידי פיגול. מפני שעתה בשעת הזריקה הוא מפגל, לא יכולה הזריקה הפגולה להוציא מידי מעילה.

ומדויק לשון התוס' [ד"ה אמר]: אם שחט בפיגול ואחר כך זרק סתם.

אבל הקרן אורה אינו מחלק בכך, וסובר שבכל אופן נחלקו על רב גידל.

ולדבריו, הטעם שהתוס' כתבו כן, הוא, משום שקושית רב פפא בהמשך הסוגיא היא מהמשנה במסכת מנחות, ושם מדובר באופן ששחט [קמץ] בפיגול וזרק [הקטיר הקומץ] סתם.

71. רש"י פסחים סג ב.